

връждаваме тѣж близость, — това ся има за доказано, — а искаме да кажемъ, че доклѣ Славянскы-ти филолози не знаяхъ добрѣ сегашный Българскій языкъ, зашто-то Българе-ти случайно бѣхъ потулени отъ тѣхъ, то тѣи и мѣхъ различно мнѣніе за църковно-Славянскій языкъ. Едни мисляхъ, че е той старый Моравскій языкъ, други го имахъ за старый Сръбскый, а трети за другой. Сега като упознахъ тѣи Българскій языкъ, вси-ти почти дойдохъ на едно мнѣніе: че Църковно-Славянскый языкъ, е онова нарѣчіе, на кое-то сѣ говорили Българе-ти въ девятый вѣкъ слѣдъ Рождество Христово. Съ това показватъ, какъ Св. Кырилъ и Меѳодій сѣ прѣвели Священото Писаніе на оный языкъ, кой-то ся говорили Българе-ти въ тѣхно время. Не е мѣсто тукъ да изложимъ едно по едно мнѣнія-та на учены-ты за тоя предметъ. Любопытни-ти могатъ да найдатъ подробно изложеніе за това въ слово: „о началѣ и образователяхъ языка церковно-Славянскаго,” кое-то наставникъ въ Ришельскій Лицей въ Одессѣ Г. Костантинъ Зеленецкій е приказалъ въ тръжественно събраніе въ реченный Лицей на 18 отъ Юнія въ 1844 лѣто. а не както нѣкои казватъ, на нѣкакъвъ си старъ, прьвоначаленъ Славянскый языкъ. Това си е явно. Българе-ти